

Heri á Lava er fluttur

Føddur 1. oktober 1945 Deyður 21. mai 2015

Um so einki annað liggur eftir tað, sum nú verður fest á blað, so er vitnisburðurin eftir Hera, at kærleiki er trúfesti, og trúfesti er kærleiki. Tað sást í hjúnalagnum millum Almu og Hera á sama hátt, sum tað sást í hjúnalagnum millum foreldrini Hannu og Palla á Lava og verforeldrini Maju og Júst í Túni.

Heri flutti 21. mai í nýggjan bústað. Tað er ikki ofta komið fyri. Hann varð føddur inn í heimið í Tungugøtu. 26 ár seinni flutti hann út í Krosslið, og nú flutti hann í ævigu bústaðirnar.

Tað tók sína tíð at fyrireika flytingina út í Krosslið, og tá spentu teir seg út. Vagnar og hann smíðaðu fleiri vetrar frá klokkan 6 og til klokkan 9, tá ið hamarin varð lagdur.

Fyrireikingarnar til nýggja heimið hefur Heri einki havt við at gera. Lyftið um æviga matrikulin og bústaðin gav Jesus sjálvur, tá ið hann segði: Hjarta tykkara óttist ikki! Tit trúgva á Gud, trúgvíð á meg við. Í húsí faðirs míns eru nógvir bústaðir. Var tað ikki so, hevði eg sagt tykkum tað. Tí eg fari burtur at gera tykkum stað til reiðar, og tá ið eg eri farin burtur og havi gjørt tykkum stað til reiðar, komi eg aftur og taki tykkum til mín, so eisini tit skulu vera, har sum eg eri. Og hagar sum eg fari, vita tit vegin.

Hjá familju og vinum er so nógvi í og kring heimini, sum Heri hevur gjørt og fyrireikað, tá ið vit skuldu flyta ella broyta. Skriftin tosar um náðigávuna at hjálpa. Ta náðigávuna átti Heri. Hann bakkaði ongantíð, men hann var eldhugaður, samvitskufullur og fittur.

Men nýggja heimið hevur hann ikki havt nógvi við at gera. Nú var tað hann, sum segði, Eg eri vegurin og sannleikin og lívið, sum ornaði alt, og sum er alt í nýggja bústaðnum hjá Hera.

Hann var familjukærur. Lava slagið og tey í Funningsstovu vóru frammarlaga. Hóast hann var havnararmaður við stórum H, so var hann tilvitaður um, og tað var ikki frítt, at hann dyrkaði ættarbondini suður í Nesi í Vági og norður í Innistovu í Vági í Klaksvík.

Arbeidsplássíð

Tey flestu kenna Hera sum leiðara í svimjihøllini og harvið í arbeiði hjá býráðnum og umsitingini. Samstarvið var gott, men Heri smæddist ikki at bera sína meining fram á rætta staðnum. Hann tænti svimjihøllini, starvsfeløgnum og fyrst og fremst teimum, sum vitjaðu í høllini.

Heri plagdi at siga, at hann ræddist vatn, inntil svimjihylurin í Gundadali

var liðugur í 1957. So fylti svimjing nógvi, hann var Føroya fremsti svimjari, og svimjihylurin bleiv arbeiðsplássíð. Tað liggur til slagið at tæna leingi og væl. Abbin, Dia á Lava, og pápin, Palli, arbeiddu tilsaman í eini 120 ár við koli og seinni olju. Hjá Valdemar Lützen og ESSO.

Eisini í svimjihylinum var Heri eldhugaður og samvitskufullur. Hann kravdi, at starvsfólkini útintu sín setning, og tað gjørdur tey,

so tað var ein fragd at vitja í svimjihøllini. Heri kundi krevja av hinum, tí hann kravdi mest av sær sjálvum. Hann setti stóra æru í, at svimjihøllin var opin hvønn morgun. Hann hevði vakt 24 tímar um samdøgrið, sjei dagar um vikuna og 365 dagar um árið. Um hann lá nátt á Toftum, so var neyðugt við serligari avtalu. Tá ið elektrisitetið fór – tað kemur fyri viðhvørt – so ringdi alarmurin umvegis telefon-

ina, og so fór hann niðan í Gundadal at starta uppافتur. Tað var ikki altíð so tespiligt á nátt og í ringum veðri, men hann gramdi seg ikki. Starvsfelagarnir fyltu nógvi, og sambandið millum Hera og Jóhan Norðfoss var serliga inniligt.

Í ferðalagi við Hera

At skriva um mín kæra svág snýr seg um at velja frá. Tað er so ómetaliga nógvi, sum mín góði vinur hevur verið

fyr meg og okkum.

Góð kvøld upp undir ólavsøku plagdu vit onkra ferðina at ganga túr í gomlu Havnini og so niðan eftir Tinghúsvegnum og á Ingu-trøð. Tá ið hann var upp á sitt besta, var hann kátur og fegin, tá ið hann vísti mær støðini og segði søgurnar. Nú sjúkan tyngdi og stutt-tíðarminnið var burtur, vóru leiklutirnir skiftir. Nú var tað mín lutur at skumpa undir, og so var hann fegin, tá ið hann fekk um endan og kundi siga frá.

Síðstu ferðirnar hava havnartúrarnir verið í stovuni hjá okkum inni á Toftum og í íbúðini í kjallaranum í Krosslið. Heri var fegin um at síggja gamlarnar havnarmyndir, og hann var so mikið frægur, at hann undirstrikaði, at hjá ordiligum havnarmonnum eitur tað Plantagan og ikki Viðarlundin, og at tað eitur ikki á Káta Horninum men á Glade Hjørn.

Seinastu ferðina í Havn gjørdur vit seinnapartin 20. mars, tá ið sólarmyrkingin hevði verið. Carlon, sum var so nógvi um hann seinastu tíðina, hjálpti honum út í bilin uppi í Vallalið. Nú var lítið eftir, men hann royndi at endurtaka, tá ið eg segði, at her er Lava drátturin, og har eru Lava húsini, og har búði Ingálvi av Reyni. Sambandið við fyrrverandi sunnudagsskúlalæraran og grannan hevði óvanliga stór-an týdning fyr Hera.

Tá ið vit komu á Tinghúsvegin og hugdu yvir á Sloans hús kom tað fyri, at vit vórðu drignir meiri enn hundrað ár aftur í tíðina og til frásøgnina hjá pápa Hera – Palla á Lava. Hann var ikki so orðaríkur maður. Vitnisburðurin hjá honum var lívið, hann livdi. Hjá slíkum víga orðini uppaftur meiri. Palli var føddur í 1907, og hann var harvið sjei ára gamal, tá ið gamli Sloan doyði.

Svenning av Lofti hevur sagt hetta frá Palla á Lava: Smádreingirnir spældu har í túninum, og tað kom fyri, at bólturin endaði í garðinum hjá Sloan. Men tað var ongantíð eitt øvugt orð at hoyra frá hvítskeggjuta og gamla skotska trúboðaranum. Nei, heldur gekk hann millum dreingirnar,